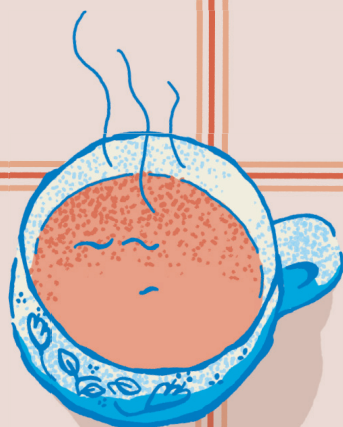

Marie
Hajdová

Jeřabinový
dům

román

Jeřabinový dům

Vyšlo také v tištěné verzi

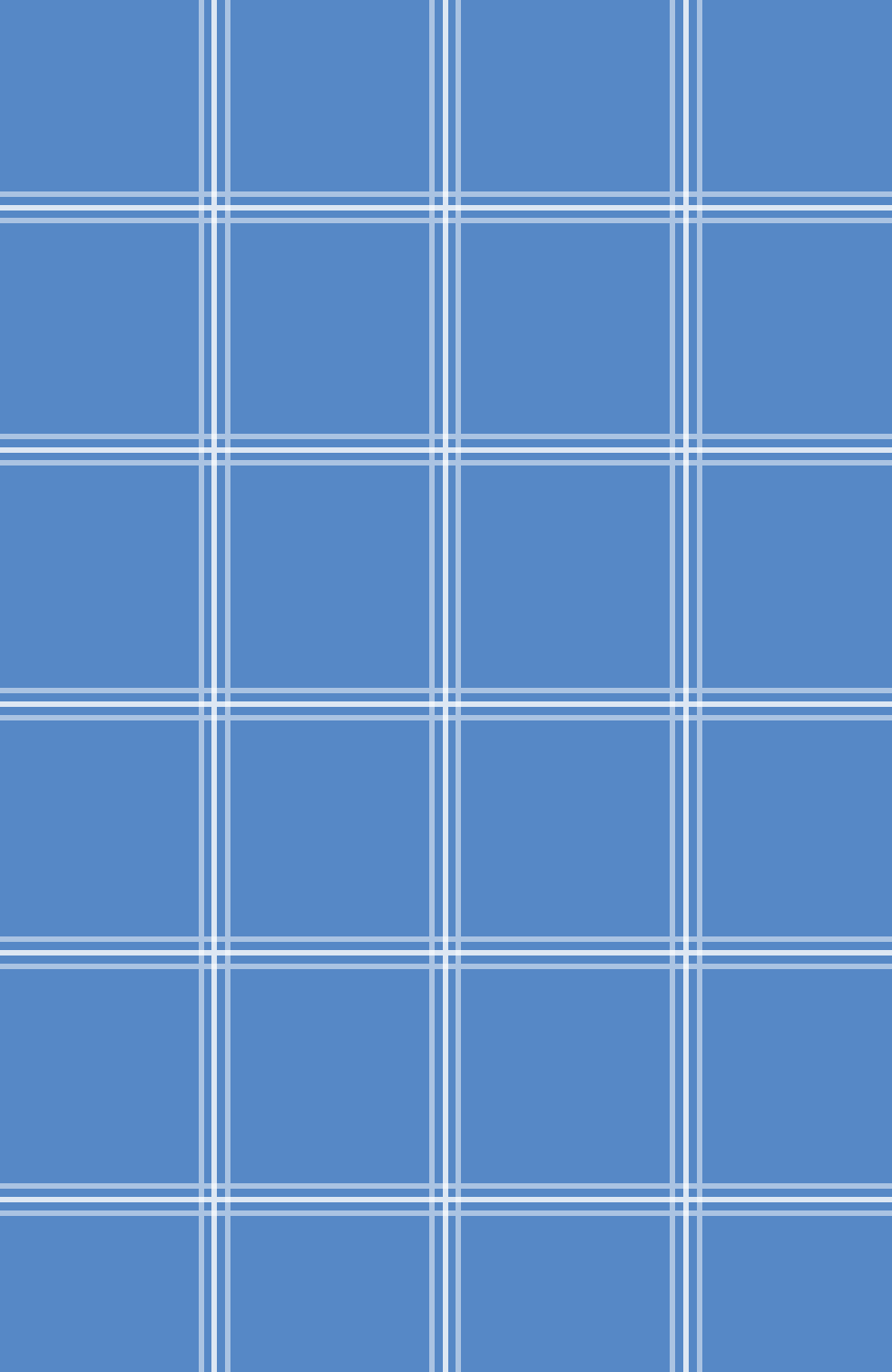
**Pa
se
ka**

Marie Hajdová

Jeřabinový dům – e-kniha

Copyright © Paseka, 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**Pa
se
ka**

Jeřabinový dům

**Marie
Hajdová
Jeřabinový
dům**

PASEKA

**MINISTERSTVO
KULTURY**

**Vychází s laskavou podporou
Ministerstva kultury České republiky**

JEŘABINOVÝ DŮM

Copyright © Marie Hajdová, 2022

Illustration © Eliška Müllerová, 2022

ISBN tištěné knihy: 978-80-7637-325-9

ISBN ePUB: 978-80-7637-409-6

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7637-411-9

ISBN PDF: 978-80-7637-410-2

JEŘÁB MORAVSKÝ SLADKOPLODÝ
(*SORBUS AUCUPARIA VAR. MORAVICA*)

Odrůda klasických sladkoplodých jeřabin, náhodně objevená v 19. století v obci Ostružná na Jesenicku. Díky svému vysokému obsahu vitamínu C a odolnosti vůči okolnímu prostředí je tato odrůda vhodná pro pěstování v polohách až do 1 500 m n. m. Někdy se mu přezdívá „citron severu“.

Na rozdíl od planých jeřabin nejsou plody této odrůdy nahořklé, ale mají příjemnou sladkokyselou chuť. Obsahují mnoho cenných látek, využívají se proto i v léčitelství – mohou snižovat krevní tlak, používají se při poruchách štítné žlázy, urologických a gynekologických obtížích. Některé zdroje hovoří o jejich příznivých účincích na plodnost.

Lucie občas přemýšlela o tom, kde se to stane. Doma v koupelně a bude při tom nervózně počítat každou vteřinu? Na záchodě u kamarádky, která bude netrpělivě přešlapovat za dveřmi? Zaleze během pauzy na oběd na nablýskané toalety za recepcí, protože nevydrží čekat až do večera?

Je sobota ráno a Lucie sedí na okraji vany, v bytě ve třetím patře staršího činžáku s výhledem na kostel na náměstí Jiřího z Poděbrad. Dva pokoje, kuchyňský kout s barovým pultem, po rekonstrukci, koupelna s vanou pro dva, jak horlivě zdůrazňoval realitní makléř, když jim byt ukazoval. Jejího přítele Petra zaujala vestavěná vinotéka, ji zase ten výhled. V duchu si malovala, jak budou společně chodit v sobotu na trhy, pak z nakoupené zeleniny, čerstvých ryb a dalších surovin společně vařit, jíst, smát se, milovat se. Co se nastěhovali, byla na trhu jen jednou. Sama.

Ještě deset vteřin. V koupelně se zamkla, přestože v celém bytě kromě ní nikdo jiný nebyl. Petr někam odjel. *Musím za matkou, ne, nemusíš se mnou, zavolám ti, pa.* A už byl pryč. Pět... čtyři... tři... dva... jedna... Teď! Lucie se zhluboka nadechne a stočí pohled k pračce, na kterou

ten malý proužek papíru položila. Kouká na něj a neví, jestli správně počítá. Na papírku se zřetelně modrají dvě čárky. Bouřlivá radost, která by se měla dostavit, spíš jen tak nesměle postává v koutě. Automaticky sáhne po telefonu, čárky vyfotí a bez komentáře pošle Petrovi. Zavolá jí dřív, než Lucie dojde do ložnice.

„Co to znamená?“ ozve se v telefonu.

„Co myslíš? Jsem těhotná.“ Vyslovuje se jí to těžce, je to něco neznámého. Cizího. Jiného.

„Aha...“ hekne Petr a je ticho.

Zkusí mu zavolat zpátky, ale ozývá se jen neosobní oznámení o nedostupnosti volaného účastníka. Přesně takový Petr je. Nedostupný. Hlavně když se něco děje.

Je poslední červnový víkend. Školákům právě začínají prázdniny, období plné her, radostí, letních lásek i zklamání. Lucie pozoruje ruch na náměstí. A nejasně tuší, že jí právě starosti začínají a že ji čeká právě zklamání.

Takhle prázdná může čekárna být jen v pátek těsně před koncem ordinační doby. Sedí tam, kouká na dveře a doufá, že je nikdo neotevře. Že se bude moct zvednout, jít domů, celý víkend prospat a v pondělí předstírat, že se poslední měsíce nestaly. Ke stehnům se jí lepí koženkový potah lavice, v ruce žmoulá doporučení od gynekoložky. V něm se píše, že jí uvnitř těla přestalo bít srdce. To malé, mnohem menší, než správně mělo být, se prostě jednoho dne zastavilo. Jen tak. Samo od sebe.

Na chodbu vyjde sestra. Může jí být dvacet, ale taky padesát. Nevýrazný obličej, vlasy nijaké, žlutohnědé. Oči orámované hnědou tužkou upře do těch s rozmazanou řasenkou.

„Tak pojdte.“

Lucie se odlepí od sedačky a vejde do úzké ordinace.

„Už jste u nás byla?“

„Nee...“ pípne Lucie.

„Máte kartičku pojišťovny a zprávu od lékaře? Musím vám založit kartu.“

Papír od gynekoložky podá doktorovi, který sedí za stolem. Takový ten typ, co neuznává domácí porody, každé těhotné automaticky říká „maminko“ a s ničím se moc

nepáře. Starej praktik. Desítky let šťastně ženatý, děti, vnoučata. V létě jezdí s manželkou a s partou kamarádů na kola, v zimě na lyže. O víkendech chalupa a vnoučata. To všechno se dá vyčíst z fotek, které visí na zdi mezi lékařskými diplomy a osvědčeními. To Lucie umí. Číst z náznaků, nepatrných detailů. A domýšlet si.

Doktor kývne hlavou k červenému závěsu: „Tam si odložte a pak se posaďte na křeslo.“

Lucie za sebou poslušně zatáhne umělohmotný závěs, svlékne si sukni i kalhotky a zase vyjde ven. Usadí se na křesle, které určitě vymyslel muž. Protože žena by do něčeho takového neposlala ani svou největší soupeřku.

„Takže vy jste před třemi týdny přišla k paní doktorce s pozitivním těhotenským testem. Na ultrazvuku byl vidět zárodek plodu, ale srdeční ozvy byly slabé. A dneska už tam paní doktorka neslyšela nic, je to tak?“

Jako by Lucie byla ta doktorka, a ne pacientka.

Gynekolog si pro sebe souhlasně zabručí, natáhne si tenké bílé rukavice a přisune se blíž. Lucie zavře oči. Slyší už jen jeho hlas. „V pořádku. Ještě zkontroluju ten ultrazvuk, ale podle mě je to vážně tak, jak říkala vaše doktorka.“

Na břichu ji zastudí gel. Semkne víčka ještě pevněji, protože jinak se spustí další proudy slz. Doktor jí chvíli rejdí po břicho, mžourá přes silné brýle do obrazovky. Možná se snaží tam nějakou malou naději vykukat. Ale nic. Neozývá se nic.

„Hmm, můžete se obléct. Pak si přijďte sednout ke mně.“

Lucie potichu zmizí za závěsem. Mechanicky se obleče. Z ordinace se ozývá jen šustění papírů, jak sestra listuje v kartotéce, a klapot klávesnice. Doktor píše zprávu.

„Opravdu se jedná o zamklé těhotenství. Vaše první?“

„Ano.“

„Je to v podstatě normální, jestli je něco v nepořádku, se zjišťuje až po třetím zamklém těhotenství nebo samovolném potratu. Plod byl zkrátka moc slabý. Teď si každá dělá ty testy hrozně brzo, den dva po zpoždění. A pak to takhle dopadá. Zkrátka ten zárodek potřebuje čas. Dřív by se to možná ani nezjistilo, měla byste jen opožděnou a trochu silnější menstruaci. No nic... Bude potřeba udělat revizi dělohy.“

„Ale... proč?“ Než se stačí ovládnout, rozbere se. Sestra jí podá krabici s papírovými kapesníky, ale Lucie odmítne a setře si obličej hřbetem dlaně. Do ticha tiká vteřinová ručička. Ordinačky skončily před pěti minutami, sestra musí vyzvednout holku ze školky a doktor jede se ženou na chatu. To bude zase keců, že jde pozdě.

„Předejdeme tak možným komplikacím,“ začne vysvětlovat doktor. „Je to jednoduchý zákrok, v celkové narkóze, jednodenní. Ráno nastoupíte a večer si vás manžel může odvézt domů. Budete dodržovat šestinedělí a za tři měsíce můžete početí zkusit znovu. Žádné jiné potíže nemáte?“

Lucie zavrtí hlavou. Ten doktor přece nemůže vědět, že znovu se zkusit nebude nic, že potíží má spoustu a tohle dítě mělo všechno vyřešit. Nemůže to vědět, chlácholí sama sebe.

„Takže zákrok vychází hned po víkendu, na pondělí. Aspoň to budete mít brzo za sebou.“ Jako by měla strašný štěstí, že si to tak dobře načasovala. „Odběry krve už koukám máte, tak se nemusíme zdržovat. Sestra vám dá všechny formuláře, které si o víkendu přečtete, vyplníte a přinesete s sebou. A nebojte, všechno dobře dopadne. Jste mladá, zdravá, je to vaše první těhotenství, ještě můžete mít kupu dětí.“

Sestra podává Lucii několik hustě popsaných papírů. „Paní Kvapilová, tady je souhlas s výkonem, osobní formulář a seznam věcí. Jste alergická na nějaké léky? Ne? Dobře. Tady jsou informace o zákroku, tady o celkové narkóze. Tohle je formulář o tom, koho můžeme informovat o vašem zdravotním stavu. Všechno si to doma přečtete, vyplňte a podepište.“ Kolika ženám to řekla jen za dnešek? Kolik žen si bude o víkendu vyplňovat tyhle formuláře?

„Chcete se ještě na něco zeptat?“ Z tiskárny leze lékařská zpráva. Lucie vrtí hlavou. Doktor k ní přistrčí další papír. „Tak mi tady podepište, že jste byla o svém zdravotním stavu informována a všemu rozumíte. Ještě kopie zprávy pro vaši doktorku. V pondělí v osm ráno se budete hlásit na sesterně na Konzervativním oddělení, to je na chodbě G3. Dáte jim všechny papíry a tuhle zprávu. Přes víkend žádná námaha, odpočívajte.“

Lucie mechanicky posbírání formuláře a svoje věci. „Na shledanou.“ Zbytky naděje hodí do koše v čekárně. Projde budovou, která připomíná hrad z nějakého staroanglického románu, nad nímž se stahují těžká dusivá mračna

a po chodbách bloudí nešťastné duše. To poslední vlastně docela sedí.

Zamíří na tramvaj, lidi se mačkají na úzkém ostrůvku zastávky. Z představy, že by se měla vecpat mezi ně, se jí najednou udělá zle. Radši půjde pěšky. V telefonu najde zprávu od Petra: *Jak jsi dopadla? Jsem na schůzce. Zavolám.* O dnešní kontrole u doktorky věděl, ale jít s ní nemohl. Protože práce. Poprvé za celý den se jí trochu uleví. Pracovní schůzka většinou znamená, že Petr přijde ve dvě ráno a ne v takovém stavu, aby si chtěl povídat o miminku. Beztak netuší, jak by mu to řekla. V parku klesne na lavičku. Když kolem ní projede třetí mamina s kočárkem, vytáhne zase telefon a zavolá Bertě. Berta má řešení na všechno.

Proběhlo to přesně tak, jak předpokládala. Petr dorazil ve 2:51. To věděla přesně, protože když nebyl doma, nedokázala usnout a čekala na něj. Ale tentokrát z ložnice nevyšla. Slyšela, jak v předsíni málem porazil věšák, vyzul si boty a vzápětí o ně zakopl. Dopotácel se do obývacího pokoje, kde se zhroutil na gauč a zřejmě okamžitě usnul. Ráno se probudil svěží. Moc nechápala, jak to dělá. Večer se dokázal opít tak, že si vůbec nic nepamatoval, ale na druhý den byl úplně střízlivý. Jako by se vůbec nic nestalo. Lucie zůstala v posteli a předstírala, že ještě spí. Svět se proměnil v sérii všedních zvuků. Hučení kávovaru. Šumění vody ve sprše. Rozjařený, až moc hlasitý hovor. Vrznutí dveří do ložnice, které ještě nespravil. Petrovy kroky po ložnici. Šustění peřiny, když se k ní natáhl.

„Lucí, promiň za včerejšek, trochu se to protáhlo. Jak ti je?“

„Jsem unavená.“

„Tak odpočívej. Vezmu si jenom věci a raketu a skočím s Ládou na tenis. Večer si všechno řeknem a zajdem na dobrou věcu, jo? Pa!“ Líbne ji do vlasů a je fuč. Všiml si vůbec, že dneska je jí to všechno jedno?

Jakmile za ním zaklaply dveře, ještě z postele zavolala Bertě.

„Už zmizel?“ vypálila bez pozdravu Berta.

„Jo, prý s Ládou na tenis. To je vždycky na celý den.“

„Prima. To stihnem. Doufám, že sis to nerozmyslela!“

„No... asi ne. Myslíš, že dělám dobře?“

„Ty seš nemožná. Jak dlouho ti říkám, aby ses na toho kreténa vykašlala?“

„No...“ vzdychne Lucie a provinile se schoulí pod peřinou. Říkala jí to od začátku. A měla pravdu. Berta má prostě vždycky pravdu.

„No tak! Takže nemel a jdi balit. Já jedu trochu nachystat ten tvůj kutloch a tak za dvě hodky jsem u tebe. Kdyby něco, volej. Hlavně nad tím už nepřemýšlej. Bude ti bez něj líp. Věř mi.“

„Tak jo. Zatím.“ Lucie vstane a pomalu projde byt. Přemýšlí, co si sbalí a co tady nechá. Knižky – ano. Kolo – ne. Oblečení – jen to, co jí nebude připomínat Petra. Konvice na čaj, termohrnek, který dostala od mámy k Vánocům, modrobílou porcelánovou mísu po babičce. Všechno ostatní si pořídili společně. Když teď dítě, které je mělo spojit, už není, nedá je dohromady ani nádobí, hrnec nebo

super trendy originál italský kávovar. Lucii espresso stejně moc nechutná.

Za dvě a půl hodiny už má za sebou dva hrnky nescafé, dlouhou sprchu, půlhodinový pláč a sbalené dvě sportovní tašky, kufr a několik krabic, které tu zbyly ještě od jejich společného stěhování. Petr se za celou dobu vůbec nezval. Taky dobře. Lucie by to určitě nevydržela a všechno mu vyklopila – o potratu, o nemocnici, o svém strachu. Že do půl hodiny dorazí Berta, společně naloží věci do auta a odvezou je do Bertiny garsonky, která je už měsíc prázdná, protože Berta se nastěhovala k Cyrilovi.

Celá garsonka je laděná do provenence stylu. Dřevěný nábytek, pastelové barvy a všude levandule. Jestli jí má její vůně uklidňovat, tak odtud vyjde Lucie úplně vyzelenaná. V předsíni stojí krabice, tašky i kufr a čekají jen na to, až je někdo vybalí. Nebo naopak vyhodí jako nepotřebné smetí.

„Tak a je to,“ zhrouť se Berta do světle zeleného křesla, nohy přehodí přes opěradlo a trochu samolibě se usměje. Vždyť jí to hustila do hlavy pořád. Konečně to pochopila. Lucie je někdy prostě hrozně naivní.

„Sousedí jsou v pohodě, samí důchodci, budeš tu mít klídek. Hned kousek odtud je krám, takže hladý taky neumřeš. Ale radši nechoď do tý hospody na rohu, minule tam Cyril chytil nějakou sračku. Dva dny pak nemohl nic jinýho než rohlíky.“

Berta vstane z křesla, dojde k Lucii a přisedne si na druhou židli.

„Luci, já vím, že to teď bolí. Ale zasloužíš si někoho lepšího. Stejně jsi říkala, že o rozvodu pořád jen kecá, ale kde nic tu nic. Jsi krásná, mladá holka, takže si brzo najdeš jinýho chlapa. Hlavně mu nepiš a nevolej. Nech ho pár dní vycukat. Hele, Lucí...“

„No?“

„... víš, my jsme měli jet s Cyrilem na víkend na Loket. Objednal pro nás takovej ten romantickéj víkend. Nebude ti vadit, když tě tady nechám samotnou? Ale jestli chceš, tak já mu zavolám a zruším to. On to určitě pochopí...“

„Jen jeď. Stejně potřebuju být sama. Pozdravuj Cyrila a užijte si to.“

Obě se zvednou a obejmou se. Kámošky, ještě nedávno skoro nejlepší, i když to tehdy v té menze tak nevypadalo. Berta se Lucii zdála moc hlučná a Lucie Bertě zas moc nafoukaná. Ale pak zjistily, že ta hlučná zrzka je taky oddaná, ochotná vždycky pomoci a nakažlivě veselá, a zdánlivá nafoukanost je prostě jen maskovaná nesmělost. Jenomže poslední dobou si každá žije svůj život a společného toho už moc nemají. Jen občas si napíšu, co je novýho a tak. Lucie si nedokáže vybavit, kdy si spolu šly sednout na víno, jako tenkrát, když ještě studovaly.

„Tady jsou klíče. Kdyby něco, volej. Mně. Ne jemu! Jasný?“ zahrozí Berta a bouchne za sebou dveřmi, až se rámečky s usušenou levandulí rozkývou.

Lucie vykoukne z balkonu. Za chvíli z domu vyjde Berta a spěchá k autu, u ucha nalepený telefon. Zvedne hlavu a všimne si Lucie stojící na balkoně, zamává jí. Než vycouvá z parkoviště, jednou houkne klaksonem.

Navečer se Lucie přinutí dojít si aspoň pro něco k jídlu. Supermarket je poloprázdný. Lucie skládá na pás žitné rohlíky, balíček sýra, pár rajčat, broskve a lahev minerálky. Před ní se sebevědomě pošťuchuje skupinka pubertáků.

Dvě holky a tři kluci. Všichni vytáhlí, kluci s akné na tvářích mezi strništěm vousů a holky s hustou vrstvou mejkapu. Mezi dvoulitrovými lahvemi s kolou se třpytí flaška vodky. Lucii napadne, že by si vlastně taky mohla koupit něco takového. Vodku ne, ale třeba víno? Vždyť už by přece mohla, když...

„A osmnáct už vám bylo?“ vytrhne ji z myšlenek otázka prodavačky, která se s vodkou v ruce a s pozdvihnutým obočím obrací k pubertákům. Jeden z kluků, ten nejvyšší a nejhubenější, houkne: „Jasně“ a otráveně vytahuje ze zadní kapsy rozedraných džín peněženku, i jeho patka je plná vzdoru, pořád mu padá do očí. Prodavačka odevzdane zkontroluje datum i fotku, pokladna pípne a pubertáci mizí. Hned venku otvírají lahve a zkušeně si přihýbají. Holky jako první.

Lucie zaplatí za svůj nudný nákup a nejkratší cestou se vrací do bytu. Plácá se od ničeho k ničemu, vyhýbá se nevyplněným papírům, které leží na stole a vedle nich nedotčené sáčky s rohlíky a rajčaty. Měla si koupit víno, brambůrky, čokoládu. Teď už se hlídat nemusí.

Vevnitř je pořád dusno, proto se zase přesune na balkon. Je skoro devět večer, v oknech naproti se odráží zarudlé, ospalé slunce, hluk z ulice však neutichá. Na opuštěném hřišti pod balkonem se usadila skupinka z obchodu. Pěťtice se smrskla na trojici, jeden kluk a jedna holka se od nich trhli a líbají se na lavičce o kus dál. Nic je nezajímá, všechno je jim jedno. Nebo není?

Padla tma. Trojice zmizela, zůstalo po ní jen několik nedopalků a prázdná lahev. Vzdálenější lavičku pořád oku-

puje pár. Ve tmě sice nejsou vidět, ale naléhavé sténání je výmluvné. Lucie se zastydí místo nich a raději vklouzne do bytu. Tmavého, tichého a prázdného. Jako její břicho.

Sobota se převalí v neděli, ráno v odpoledne. Sedí u stolu a listuje papíry z nemocnice, většinou jen souhlasy, informace, poučení. Čte řádek po řádku, vyplňuje údaje, potvrzuje, že všemu rozumí, i když nerozumí vůbec ničemu. Mechanicky sází podpis a datum jeden za druhým. Poslední papír zůstane nevyplněný. Ten, kam má uvést, komu mají dát zprávu. Do tašky sbalí věci ze seznamu. Před půlnocí se naposledy napije a nastaví budík, aby nezaspala. Jenže v posteli se skoro celou noc jen převaluje a čeká, až přijde ráno.

Myšlenky jedna za druhou odplouvají, až těsně před svítáním, na tenké hranici mezi dřímotou a bdělostí, zůstane jen jedna jediná: *Co kdybych zítra nikam nešla?*

Tmavomodrý kufr a černá sportovní taška s bílými puntíky zůstaly stát v předsíni a zabírají místo pro zavazadla hostů, kteří sem přijíždějí nadýchat se nejčistšího vzduchu ve střední Evropě, pochodit po horách nebo v zimě točit obloučky na sjezdovkách. Zůstanou na týden dva, někteří i na víc, a pak se vracejí domů, do práce, do školy, do všedního života, s blahosklonným pousmáním *Jóó, v Lipové, tam to známe, tam jezdíme na lyže. Tam je tak krásně.* Lucie si už pár takových poznámek vyslechla a pokaždé si v duchu říkala, že by si měli zkusit žít tam natrvalo. Nikdo z nich by to nevydržel. Jenomže ona, na rozdíl od turistů, je tu doma. Momentálně jí nic jiného než žít tady nezbývá.

Sedí v kuchyni Penzionu Kvapil. Podobně jako většina jiných v okolí hrdě nese ve štítu jméno svých majitelů. Když ho před více než dvaceti lety Luciini rodiče zakládali, měli starost s jinými věcmi než vymýšlet neotřelý název. Sotva pětiletá Lucie navrhovala, že by se mohli přejmenovat na Penzion Amík, podle obra, který měl podle pověstí na svědomí vznik nedalekých Obřích skal. Turisti si penzion dost rychle oblíbili. Byl by holý nesmysl mást je nějakým novým jménem, rozhodla praktická máma. Tak se pořád jezdí ke Kvapilům.

Lucie od stolu sleduje obrysy hor za oknem. Jsou tak blízko. Jako by ji chtěly obejmout a utěšit. Vzít ji do náruče a nepustit. Ochránit od všeho zlého. Najednou před ní přistane sklenice vychlazené kofoly. Máma drží v ruce plastovou lahev, na dně zbývá už jen trocha černočerné tekutiny.

„No tak, Lucko, upij trochu, ať ti to můžu dolít. To už nemá cenu schovávat.“ Máma čeká, až Lucie usrkne, pak dolije zbytek, pěkně po okraj. Když si konečně sedá ke stolu, trochu do něj drcne a limonáda cákne na ubrus. Jindy by hned vyskočila a letěla pro utěrku, rychle to utřít, aby tam nezůstal flek. Dneska ale zůstane sedět a unaveně, zklamaně pozoruje zamlklou Lucii. Vůbec ji nenapadne, že by Lucie mohla chtít něco jiného než zbytek kofoly. Třeba obyčejnou vodu. Džus. Panáka. Objmout.

„Tak co se stalo, žes tak najednou přijela?“

„Prostě si potřebuju na chvíli odpočinout,“ trhne Lucie rameny a prstem kreslí na orosené sklenici kolečka.

„Takže máš dovolenou? A na jak dlouho?“ Máma asi v duchu počítá, na jak dlouho může uvolnit dceřin bývalý dětský pokoj. I z něj se stal pokoj pro hosty, potom co se Lucie odstěhovala. Je nejlepší, má nejkrásnější výhled do údolí, ráno tam svítí slunce, zato odpoledne je tam chládek a jako jediný má vlastní koupelnu.

„Tak nějak...“ zamumlá Lucie.

„A proč jste nejeli někam s Petrem?“ Páry přece jezdí na dovolenou spolu. K moři, na hory, ti odvážnější na nějaký adrenalin kamsi do pralesa. Jako jela loni Věrka, co pracuje v cestovce v Jeseníku. Je o rok mladší než Lucie,

má pořádnou práci, naplánovanou svatbu a rozestavěný barák na těch nových parcelách pod Rejvízem. Kvapilovi zas jezdí každý rok vždycky v říjnu, po letní sezoně, a než začne zima, na tři týdny k moři. Už byli v Thajsku, na Bali i v Egyptě. Na letošek jim Věrka doporučila Kapverdy, zvýhodněná cena, písčité pláže, sluníčko. Už se těší. Tam by se Lucii s Petrem líbilo.

„Petr má moc práce, tak jsem přijela sama. Dlouho jsem tu nebyla.“

„To je fakt. To je fajn, že seš tady...“ Máma chce ještě něco dodat, ale ozve se ťukání na dveře, vzápětí z nich vykoukne blondatá hlava.

„Já se hrozně moc omlouvám, paní Kvapilová, ale Kája má klíště a nejde mi ho vytáhnout. Neumíte to náhodou?“

„Hned, paní Smrčková, už jdu.“ Máma poplácá svou jedinou dceru po předloktí. „Pokoj máš nachystaný, věci nech tady, táta ti je tam pak hodí, až přijede z nákupu.“ A pospíchá zachraňovat cizí dítě. Přímou Lucii nad hlavou se chvíli nato ozvou dva tlumené ženské hlasy a jeden vyděšený dětský, fňukání přecházející do breku. Kájovi se vytahování klíštěte asi moc nelíbí, do lesa ho hned tak nikdo nedostane.

„Ukažte, slečno, já vám pomůžu,“ ozve se za ní, právě když o něco později u schodiště váhá, jestli má zkusit vzít kufr i tašku naráz. Ochotným pomocníkem je kluk, odhadem tak pětadvacetiletý. Celý ve sportovním ohozu, který saje pot a rychle schne, zápěstí mu obepíná černý náramek od hodinek, co měří tep, kroky, kalorie a vůbec všechno, co si člověk musí hlídat. Kluk popadne kufr

a statečně ho táhne až do patra. Zároveň přes rameno vykládá, že přijel s partou kámošů na každoroční pánskou jízdu, je to už taková jejich tradice. Na pažích se mu napínají bicepsy a Lucie by se vsadila, že mu, když se trochu zpotí, pod bílým trikem prosvítají bradavky.

„Tak se asi ještě uvidíme,“ významně ji sjede pohledem od vlasů až po paty a k některým partiím se ještě vrátí.

„Díky,“ odpoví Lucie a čeká, až Honza, Tonda nebo Filip, nebo jak se vlastně jmenuje, seběhne po schodech dolů. Pak vezme madlo kufru a odtáhne ho na druhou stranu chodby, ke svému bývalému dětskému pokoji. Na zdi už nevisí plakáty Xeny, koní a boy bandů ani stůl, u kterého psávala úkoly, už tu není. Jen nová bílá dřevěná postel, skříň, stůl se skleněnou deskou, židle, všechno v bílé, šedivé, béžové. Neutrální, nevтіravé, elegantní. Neosobní.

Lucie pustí oknem dovnitř rozpálený srpnový vzduch. Shodí ze sebe tíhu věcí a padne na dokonale ustlanou postel. Zvenčí k ní doléhají tlumené hlasy hostů, křik dětí, štěkot psů a kdesi v pozadí šumění vody z nedaleké říčky. Je to Bělá, nebo Staříč? Vždycky se jí to pletlo. Šumění řeky uspává... Za chvíli s trhnutím otevře oči. Poslední dobou se jí zdávají podivné sny, z nichž se probouzí zmatenější a unavenější než předtím.

Přehoz je zvalený, vytvarovaný do šiřatého hnízda. Rozhodnutí, jestli v něm zůstat, nebo radši z hnízda vylétnout, vypadá jednoduše. Ale jen na pohled... Bezmyšlenkovitě si přejede ukazovákem přes úzkou světlou jizvu několik centimetrů pod klíční kostí. Nepamatuje si, jak k ní vlastně přišla. Hladil ji po ní Petr. Lehce zleva